

Csendben azonban megkérdezlek, hogy az élet és a halál kérdésében tudsz-e biblikusan, tudsz-e református módon gondolkodni? Ismered-e az egyszerű apostoli tanítást? /Elmondom Efezus 2,1-10 tartalmát./ Vagy hadd idézzem Kálvint. Ő így tanít: "Isten igéje nem hagy az embernek félholt életet, hanem azt tanítja, hogy az üdvösség tekintetében egészen meghalt. Pál nem azt mondja, hogy félholt létünkre meggyógyultunk, hanem hogy mikor meghaltunk volna, feltámadtunk. S Krisztus világosságának bevetelére sem a félholtakat, hanem az alvókat és eltemetetteket hívja."

Támadj fel a halálból! Ennek a szónak teremtő, újjáteremtő hatalma van. Ez fel tud támasztani a halálból és lehetővé teszi a lehetetlent. Ha Jézus Krisztus szólít meg téged így, akkor még a sírjából is kijön a halott!

És felragyog tenéked a Krisztus.

Az eredeti szöveg e helyen rávilágításról, rásugárzásról beszél. Megkérdezlek Testvér: milyen Krisztusod van? Ragyogó, rád sugárzó; vagy elhomályosodott, beporosodott, bebalzsamozott, amolyan "míemlék Krisztusod"? Felelj reá csendben Isten színe előtt, önmagadban.

Akit szeretünk, arról feltétlen megemlékezünk, beszélünk. Mennyit tud beszélni egy édesanya kedves gyermekéről! Tudsz-e beszélni Jézus Krisztus szépségéről, tanításának csodálatos voltáról, végéremehetetlen gazdagságáról, keresztfájáról és feltámadásáról, értünk való esedezéséről és visszajöveteléről?! Mert el ne feledd, "ahogy a halott nem ad ki egy hangot sem többé, a lelki halottól sem hallasz bizonyágtételt a Megváltóról. A lelki halottak mindig némák. Nincs mondanivalójuk. Egész kegyességük csak holt szokásokból, formális cselekedetekből áll." /Eichhorn/ - Halljuk újra az alapigét: Serkenj fel.
Amen.